

ZRCADLO

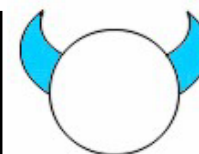
... Vzpomínám si na slova svého otce, když za ním přišla má starší sestra s prosbou o radu. Ucházeli se o ni dva mladíci a ona se nemohla pro žádného z nich rozhodnout. Otec jí řekl: „Stříbrná rosa necht' se dobře dívá, jak kdo zachází se svými mladšími sourozenci. Dokud jsi dítě, nemusíš se obávat, že tě tví sourozenci opustí, takže se k nim v podstatě můžeš chovat, jak chceš. Hlupák a zbabělec své mladší sourozence ponižuje, je na ně zlý a odmítá jim pomoci. Není schopen domyslet do budoucna, kdy mu možná jeho sourozenci zůstanou jako poslední blízcí lidé. Neuvědomuje si, že jak zaseje, tak sklídí. Nedokáže se ovládat a najít v sobě toleranci pro jejich chyby. Tak, jak se tví nápadníci chovají ke svým mladším souzencům, budou se jednou chovat i k tobě a k vašim společným dětem...“

Moje sestra Stříbrná rosa se nakonec provdala za Bílého buvola, statečného a moudrého bojovníka, který jí byl dobrým mužem a jejím dětem skvělým otcem. Její druhý nápadník, Daleký obzor, si později přivedl do svého hoganu dívku ze sousedního kmene. Brzy však na ni začal být hrubý, protože si nedokázal odepřít kořalku, takže Malá liška, jeho žena, za několik týdnů poté utekla zpátky ke svým...

(z vyprávění navajského náčelníka Šedivá skála)

OBSAH

Zrcadlo	1
Země modrých bodláků	2
Jak se chytá želva v lokvi	4
Jak nemít vlastní žiletku... ..	6
Pletu, pleteš... ..	6
Jak se u nás natáčelo... ..	7
Průzkumná výprava na Jedli	8
Dýňová inspirace	10
Lapač snů	11
Program do ledna 2002	12
Řešení hádanek	12
Příloha	Základy košíkářství II./Návod na lapač snů

TWISTER

NOVÁ ZEMĚ

č. 10/ročník 01

ZEMĚ MODRÝCH BODLÁKŮ, KAŇONŮ, HOR, TUNELŮ A SYMPATICKÝCH POLICAJTŮ

Tak nějak by se dala charakterizovat Černá Hora. Proč zrovna černá, když je to tu samej vápenec, jsem pochopil, když jsme přešli hranice. Bílá vyprahlá a orvaná krajina jihu Chorvatska se najednou jakoby filmovým střihem změnila v nepřístupné kopce porostlé tmavými lesy. Najednou nevím, jak tuhle zemičku charakterizovat. Přejezdem hranice se náhle změnilo snad skoro všechno a my jsme se s naším okřápaným žigulíkem octli prostě na Balkáně uprostřed nádherné pohody a smyslu pro chaos, v zemi, kterou bohové tvořili ve stavu extáze či snižené

přičetnosti nejspíš po nějakém hodně divokém mejdanu. Zkrátka a dobře dojeli jsme do království Montenegro. To království v nejlepší slova smyslu tomu nikdo neodpáře, ať si z toho dělá republiku, federaci, socialismus nebo cokoli jiného. Je to země lidí, kteří ochotně nabídnou pomoc, ale respektují soukromí druhého.

Nějak nevím, o čem psát dřív. Možná o přístavu Kotor obklopeném tisícimetrovými horami a schovaném hluboko v zálivu tvaru trojlístku. Dýchá jakousi vznešenou pohodou a i když v křivolakých uličkách bují život, nestala se z něj prázdná kulisa pro turistický ruch. I jeho historická část zůstala místem k normálnímu životu. Serpentina nad městem jsou zkouškou technického stavu auta i schopností řidiče. Když je vyjedete, zjistíte, že do města máte asi tak kilometr. Ale kolmo dolů... Celý kotorský záliv stejně jinak než z letadla nemáte šanci spatřit. Je skrytý horami. Kousek odtud v pohoří Lovčen je i mauzoleum knížete Njegoše, sjednotitele Černé Hory a osvoboditele od Turků.

Městečko Virpazar na břehu Skadarského jezera připomíná hlavní město království Monte Alba z filmu Tři veteráni. Jezero samo leží v rovině na úpatí kopců, které pronikají až do jeho severní části. Jižní část se naopak rozlévá do jedné z mála rovin nejen v Černé Hoře, ale i v sousední Albánii a má spoustu mělkých zarostlých rákosím a rozličným vodním rostlinstvem. Ne nadarmo je to významná rezervace vodních ptáků.

Určitě se musím zmínit o říčce Cievna. Pramení kdesi v Albánii a je to taková řeka na patra. Ve svém širokém řečišti si vyhlodala ještě minikaňon, který je hluboký něco přes deset metrů a místy tak úzký, že se v něm dá rozpažit a dotknout se obou jeho stěn. Většinu roku je

v něm říčka schovaná a jen při jarních záplavách někdy teče celým svým asi sto metrů širokým řečištěm.

Kaňony a hluboká údolí jsou vůbec specialitou zdejších pořád ještě čistých až neuvěřitelně modrých řek. Výjimkou není ani řeka Morača, u níž stojí stejnojmenný monastyr. Ten z venku vypadá poměrně nenápadně. Vnitřní výzdoba vyvedená ve spoustě zlata převážně na tmavomodrém podkladě však doslova ohromí.

Nesčetným množstvím tunelů jsme projížděli podél mystické řeky Tary, která si vyhloubila pod kopci Durmitoru nejhlubší evropský kaňon. Je hluboký něco okolo dvanácti set metrů a Tara jím protéká jako mohutná řeka napájená přítoky, které do ní padají z okolních skal jako vodopády. Je to svět sám pro sebe téměř dokonale odříznutý od okolí překlenutý nádherným betonovým mostem dlouhým skoro kilometr. Svět sám pro sebe je i pohoří Durmitor. Je to taková hromada všelijak rozlámaného vápence vysoká asi jako Tatry, ale potkat někoho na zdejších cestách necestách je skoro svátek. Samozřejmě, že jsme vylezli na zdejší nejvyšší kopec, Bobotov Kuk. Cestou jsme nakoukli i do pohádkové říše zimní královny - ledové jeskyně a na sněhových polích pod vrcholy jsme si vyráběli ledovou zmrzlinu.

Přespat v malé jeskyňce nebo v nějaké neobydlené salaši tady není problém. A to je to národní park a oblast turistického ruchu.

Zajímavý kaňon si vyhloubila řeka Malá Komarnica. Říká se mu Nevidio. Je jen necelé dvě stovky metrů hluboký, ale je tak úzký a tak klikatý, že asi tři kilometry není vidět dno. Celý kaňon poprvé prošli místní speleologové až na konci šedesátých

let dvacátého století. Kousek od místa, kde Komarnica vtéká do kaňonu, jsme natrefili na nádherného samečka zmiže růžkaté.

Nezmínil jsem se ještě o modrých bodlácích. Ty jsme v druhé půlce léta potkávali v Černé Hoře úplně všude. A ti policajti? Je to jednoduché. Když jde policajt, jde před ním autorita. Po domluvě vás ale nechá parkovat málem uprostřed křižovatky, odjede i s odtahovým vozem, když stojíte v zákazu zastavení a vysvětlí vám, že řidič s klíčkama od auta za chvíli přijde a že za pět minut odjedete. Vysvětlí vám, že se vlastně nic neděje, když táboříte kdesi na louce, jen to musel prověřit, protože místní lidi viděli podezřelá světla, a ještě poradí, kde je nejbližší auto-servis... Zkrátka a dobře, policajty je vidět všude, udržují přiměřenou míru chaosu, když je třeba, celkem ochotně pomůžou a při tom vypadají, že kdyby bylo potřeba, mohli by být i velice nepřijemní.

JAK SE CHYTÁ ŽELVA V LOKVI

Čeřínek nebo do ruky. Navíc špatně, protože je buď hrozně plachá nebo spí. Chce to zkrátka trpělivost. Tak a teď popořádku. V létě jsem dostal nabídku zúčastnit se expedice Mauremys zaměřené na záchranu želvy kaspické v Dalmácii. Tahle želva je blízká příbuzná želvy bahenní, která je běžná po celé jižní Evropě až po jižní a východní Slovensko. Hlavu a nohy ale nemá žlutě kropenaté, ale čárkované. Jižní část dalmáckého pobřeží je zároveň nejsevernější místo, kde se tato želvička vyskytuje. Žije tady v zavodňovacích kanálech mezi poli, sady a vinicemi. Lidé ale spotřebovávají stále

více vody z pramenů, v kanálech je zvláště v suchých letech stále méně a méně vody a k tomu všemu se ještě hnojí a postříkuje vším možným a proti všemu možnému (intenzifikace zemědělství se tomu říká). Želvám se v tom všem daří hůř a hůř a ubývá jich. Proto se už několik let dělají akce na jejich záchranu. Děje se to tak, že se želvy odchytávají a stěhují se do míst, kde by mohly přežít, rozmnožit se a odkud by pak mohla být posilována původní populace. Taková místa se nacházejí v kopcích nedaleko chorvatsko-bosenské hranice. Říká se jim lokve a jsou to malé bahnitě a vším možným zarostlé louže vody (jezírka pár metrů v průměru a pár centimetrů až metrů hluboká) v jinak naprosto suché neprůchodné kamenité krasové krajině porostlé všelijakým trnitým chroštím. Když uvážím, že krajinu každých pár let spálí požár, tak obdivuju místní lidi, kteří jsou schopní v těchto podmínkách provozovat zemědělství. Jeden takový požár zuřil přes kopec pár kilometrů od nás asi tři dny a hasili ho mořskou vodou pomocí speciálních letadel.

Cílem letošního ročníku expedice Mauremys bylo především zjistit, v jakém stavu jsou populace želv vysazených v jednotlivých lokvích, zjistit, zda želvy mezi nimi migrují a pokusit se vyčistit lokve od uměle vysazených rybek, které ve vodě likvidují nejen řasy, ale i drobný vodní hmyz a vajíčka obojživelníků.

Kvůli poslednímu úkolu se z nás cestou na jih stali lovci hadů. V řekách a především v jezerech jsme chytali užovky podplamaté, abychom je mohli proti rybkám použít jako tajnou biologickou zbraň. Přestože jsou poměrně mrštné a značnou část svého života tráví ve vodě, musím říct, že se chytají líp než želvy. Vypustili jsme je pak do dvou lokví a za pár let se uvidí, jestli to k něčemu bylo.

Počítání a značkování želv byla práce vyžadující značnou trpělivost. Ono totiž najít v parném létě želvu schovanou v polovyschlé bahnitě louži není jen tak. V jednom místě jsme je

4/12

doslova tahali z bahna poté, co jsme je vyšátrali rukama. O víc než týden později jsme tamtéž žádnou želvu (a málem ani vodu) nenašli. Nejspíš se zavrtaly do bahna a upadly do letního spánku. Ani jsem se jim moc nedivil. V jiné lokvi opodál byla situace daleko zajímavější. Želvy, vědomé si asi toho, že do třímetrové hloubky za nimi nepolezem, vystrkovaly hlavy z vody a když jsme se nebezpečně přiblížili, bleskurychle mizely pod hladinou. I na ně jsme však vyžráli. Stačilo do vody až na dno spustit čeřínek, jaký používají rybáři k chytání nástražních rybek a po chvíli prudkým trhnutím vytáhnout želvy, které na něj našly. Nachytané želvy jsme značkovali. To se dělá jednoduše tak, že se pilníkem udělají vrypy do okraje krunýře. Při dalších návštěvách se pak podle počtu chycených označených a neoznačených želv dá odhadnout jejich celkový počet a když se do značek vnese navíc ještě nějaký systém, je možno zjistit, jestli se želvy stěhují z místa na místo. Nám se podařilo stěhování prokázat nejen podle značek, ale jednu želvu jsme dokonce přistihli na procházce mezi lokvemi.

Výsledkem našeho počínání bylo hlavně zjištění, že želvám se v náhradním domově docela daří a snad se i rozmnožují. Když je sucho, mají nejspíš schopnost zahrabat se do bahna a upadnout do letního spánku, a tak přežít nejhorší časy. Mladší želvy jsou mnohem aktivnější než staré, které, když je vedro, nikam nelezou a raději spí. Další výzkum čeká na jarní měsíce, kdy není takový hic.

A ještě zpráva pro ty, kdo se diví, že ve svém vyprávění neuvádím místa, kde jsme byli. Je to schválně. Slíbil jsem, že lokality vzácných želv nebudu uvádět kvůli možnému nájezdu pytláků.

Píff

Zajímavost ze světa hadů

Víte, že obecně známá užovka obojková se může v přírodě vyskytovat ve třech barevných mutacích? Buď je to normální forma se žlutými půlměsíčky za hlavou, nebo takzvaná persa, která bývá o něco tmavší a místo půlměsíček má žlutobílé pruhy podél celého těla a třetí varianta je celá černá bez kresby, jen břicho má světlejší. Při naší želví expedici se mi podařilo chytit všechny tři formy žijící spokojeně vedle sebe v jedné lokvi. Foto nechť mi je svědkem.

5/12

JAK NEMÍT VLASTNÍ ŽILETKU

Že ne každý pokus se musí nutně podařit, jsme si vyzkoušeli, když jsme se v kovárně všemožným způsobem snažili zkujnit železnou houbu, kterou jsme vytavili v Josefovském údolí. Předzvěst toho, že nebude všechno tak snadné, jak jsme si představovali, přinesl už Žabák, když líčil, jak se pokoušel doma na zahradě svůj trofejní kus železné houby nahřívát a jak se mu při prvním úderu kladiva rozprskl na milion malinkatých kousků. I pan mistr říkal, že o výrobě vlastního železa hodně slyšel, ale že nezná nikoho, komu by se to podařilo. Spousta dávných znalostí se prostě zapomněla.

Zkoušeli jsme s naší železnou houbou všechno možné. Výsledek byl nakonec ten, že úspěšně protekla výhní a ztuhla v něco o malinko méně křehkého, než byla původně. Všichni jsme se shodli na tom, že železo a dokonce kovové, tam určité je. Je jen otázka, jak ho dostat ven. Jedla dokonce vzal vzorky přetavené i nepřetavené houby a pokusil se přesvědčit nějaké své známé, aby mu udělali všemožné materiálové analýzy. Uvidíme, co z toho vypadne. Pan Koukal (mistr kovářský) mi o pár dní později po telefonu řekl, že chyba možná byla v uhlí. Prostě to celé chce ještě aspoň jednou přetavit na dřevěném uhlí, které netvoří strusku a ne na kamenném, které jsme použili my. Máme zkrátka o čem přemýšlet a bude to chtít vyptávat se, prolézat knihovny a hlavně zkoušet.

O hodně úspěšnější bylo naše další počínání v kovárně. Riči s Andy po víc než dvouhodinovém úsilí vyrobily malinkou podkůvku (další pak dostaly od pana mistra) a Marek se vrhl na zbrojení. Vytvořil něco jako polotovar dýky a na druhý pokus se mu povedl i docela slušný hrot šípu. S Tadeášem jsme společnými silami spáchali malinký skobohřebík a lísteček. Z výrobků dospělých byl naprosto bezkonkurenční Jedlův had.

PLETU, PLETEŠ...

V sobotu ráno jsme měli sraz v klubovně. Část lidí odešla s Piffem do kovárny a zbytek pletl sluníčka. Nejdřív jsme smotali pruty pedigu do kroužků. Dali jsme je do vody a chvíli počkali, než změknou, ale ne moc dlouho, aby nezešedly. Pak jsme se dali do pletení. Nebylo to ná-

ročné ani pracné, ale spíš zdlouhavé. Nám to ale nevadilo, protože jsme (jako ostatně vždycky) kecali. Když měl každý zhruba hotové jedno sluníčko, šli jsme hrát hru. Bylo to úplně skvělé. Spočívalo to v tom, že každý si vzal malou lžici,

kteou si podepsal. Dáša a Hanka byly hlídači a my ostatní jsme běhali a ujídali jsme pudink a kaši. Když nás hlídači chytili, museli jsme utíkat pro vršek od láhve z misky, která byla kousek od nás. Když jsme snědli všechn puding a kaši, hra skončila. Vrátili jsme se do klubovny a pletli vesele dál. Pak Dáša přinesla z domu uvařenou polívku, která byla hrozně dobrá. Když jsme usoudili, že máme dopleteno, tak jsme si mohli své výrobky nabarvit. Když barva uschla, tak jsme šli domů.

Lenka

JAK SE U NÁS NATÁČELO...

Neuvěřitelně. Jak ukazuje první ze snímků dole, sjelo se kvůli jediné scéně do Četnických humoresek natáčené u nás v předsíni celkem 12 vozidel se zhruba 50 lidmi. Mezi nimi se motala Šmudla s fotoaparátem, aby situaci pro Twister zachytila.

Podařil se jí nejen snímek do vnitřností přenosového vozu, nýbrž i pohled do vyšperkované předsíni, kde byla nejzajímavějším exponátem historická pokladna. Na závěr ještě zachytila hlavní

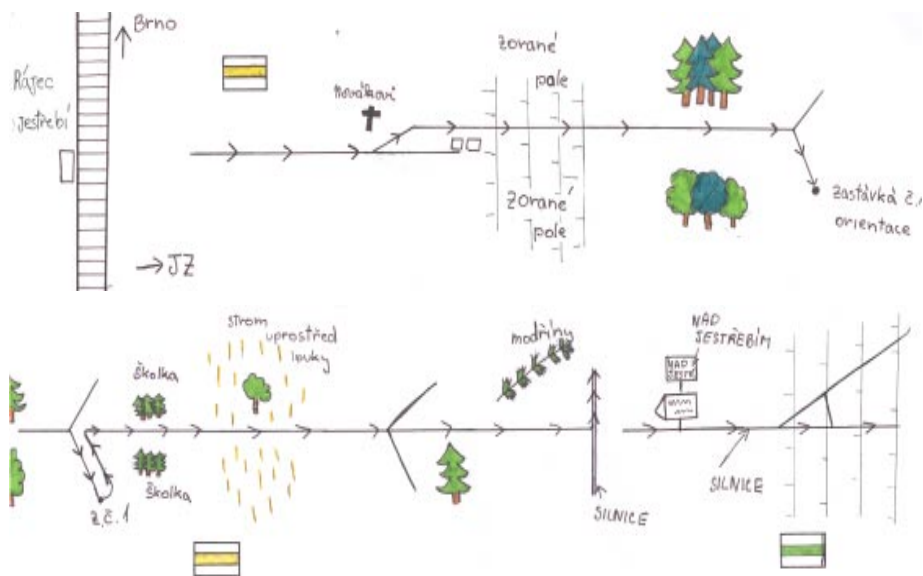

aktéry scény v kostýmech četníka a obchodníka s fotografiemi. Pak už vytáhla jen honácký bič, aby panu režisérovi Moskalykovi představila pomůcku, pomocí které by jistě

bylo možné natáčet podstatně levněji. Po odchodu televizáků se ještě technici vyřádili na úklidu, bohužel ale stávkovala elektřina, takže jsme

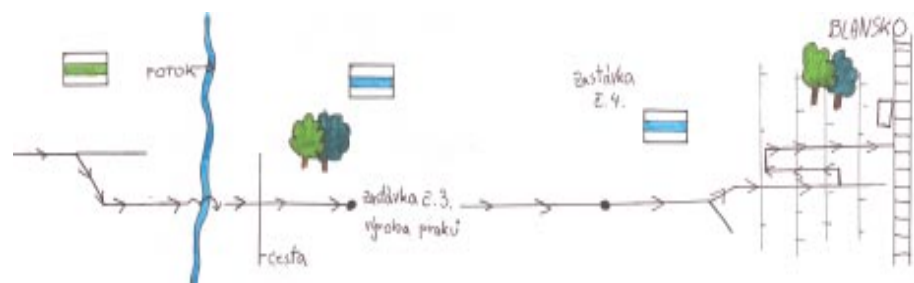
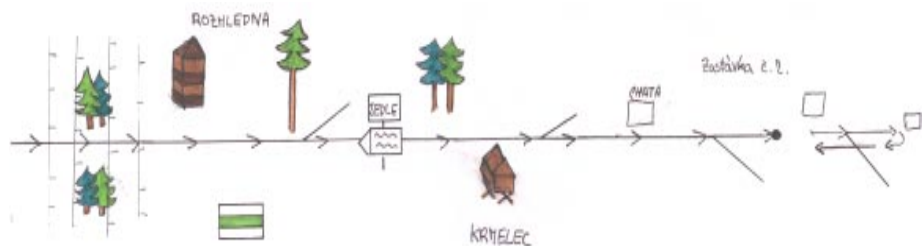
D.

PRŮZKUMNÁ VÝPRAVA NA JEDLI

Tento zápis vlastně měl napsat Lukáš a celý Twister na něj čekal až do úterka 13. 11., kdy se Lukáš kajicně přiznal, že vlastně neumí psát (ve 12 letech!!!), takže zápis napsat nemůže. Protože jsme schůzku stejně už přetahovali, upustili jsme od zkoumání tohoto zvláštního přírodního úkazu, protože za tím tušíme lenost spíš než neznalost písma. A tak to zbylo na mně...

Výprava na Jedli měla za cíl prozkoumat méně známá území mezi Rajcem Jestřebí, Černou horou a Blanskem. Měla být vlastně jakousi přípravou na Hubertovu jízdu a ověřením, že naši nováčci bez problému urazí víc než deset kilometrů v nepříliš teplém počasí. Naplánovaná trasa měřila o něco víc než 10 km, v přestávkách jsme chtěli zkusit vyrobit použitelný prak

a samozřejmě si zahrát pár her. Dalším cílem bylo stvořit pochodový film. Jediný pochodový film, který jsem dostala do ruky, sestavila Terka a dlužno říct, že se jí opravdu povedl - v podstatě k němu není co dodat. Jak dopadli ostatní, to nevím - možná to taky nezvládli.

Po krátkém zakufrování, kdy jsme přehlédli značku směřující houštím nahoru, jsme prošli celý hřeben až na Bukovec, pak jsme pro změnu zase přehlédli pro samé povídání značku odbočující doprava, takže nám starší utekli (pak na nás chudáčci hodinu v té zimě čekali, zato jsme ale našli velikanánskou bedlu, k níž jsme pro srovnání velikosti postavili Dana (fotka vpravo nahoře). Po přestávce na výrobu praků, kdy nás zima donutila pokračovat, místo abychom své výrobky důkladně vyzkoušeli, jsme se zastavili už jen na chvíli, abychom si zkusili v jednom sluncem ozářeném úseku lesa slepeckou stezku (sledování nataženého provázku poslepu). Tu Pepa dovedl k dokonalosti tím, že oba konce provázku spojil, takže někteří chvíli chodili kolem dokola, než si uvědomili, že padají již potřetí do téže díry. Pepovi se to ale tak zalíbilo, že se ujal poslepu i úkolu provázek zase smotat (fotka dole).

Nakonec jsme vyslali dopředu Qinzy s Lenkou v roli lišek, protože však cesta byla daná (po značce dolů do Blanska), nepodařilo se nám ztratit je. Do Blanska jsme došli s dobře půlhodinovou rezervou. Kupodivu se už nikomu nechtělo jít o zastávku dál, do Blanska-Macochy, všichni se zdáli být tak ucaprtaní, že jsme chvíli hráli na Vaška a pak se nechali dovézt vlakem domů. Doufám jen, že se Mírovi brzy zahojily puchýře a že se Hubertova jízda vydaří stejně jako vloni... D.

DÝŇOVÁ INSPIRACE

Všichni ti, kdo si mysleli, že 30. října schůzka nebude, protože jsou prázdniny, se zmýlili. A i ty prázdniny se nám docela hodily. Kdybychom se totiž sešli v dnes už ob-

vyklém počtu 16 - 18 dětí, byl by problém. Letos se nám totiž díky počasí urodilo málo dýní.

Jen sedm vesele oranžových, kulaťouchkých nesmyslů čekalo na polici. Jedna dokonce samou nedočkavostí zplesnivěla ještě dřív, než jsme ji mohli použít. Kvůli nedostatku materiálu jsme museli sáhnout i po malých, ozdobných dýních, ze kterých

Markéta (při usilovné práci na snímku vpravo), Lukáš a Marek vyrobili obzvlášť půvabná strašidýlka - miniatury. Bylo nás na tu bojůvku sice jen deset, ale i tak nám málem nestačily oba stoly.

Po odzkoušení strašidýlka v klubovně jsme si je odnesli domů, vystavili je večer do okna a nechali svítit do ulice dlouho do noci. Co na tom, že brzy zplesnivěla? Vždyť nic netrvá věčně. Podstatné je, že byla legrace a že se dílo zdařilo. D.

LAPAČ SNŮ

(“asubakacin” - síťovitý - z odžibvejštiny, White Earth Band, “bwádzige ngwágan” - past na sny - z odžibvejštiny, Curve Lake Band)

Spousta lidí je přesvědčená, že lapač snů pochází od Siouxů. Mýlí se - lapač snů je původem od Odžibvejů (Čipevajů) z oblasti Velkých jezer. Původně se šlo o dřevěné obruče vyplétané kopřivovými vlákny barvenými na červeno barvivem z kořene rostliny *Sanguinaria canadensis* (“bloodroot” - krvavý kořen) a vnitřní kůry divokých švestek. Síť uvnitř obruče byla původně přesnou napodobeninou pavoučí sítě. Podobné výrobky vyráběli také Indiáni z kmene Pawnee jako podobiznu Pavoučí ženy, ducha, který vládl bizonům. Příběhů o původu lapačů snů je celá řada (jeden z nich najdete třeba v knize Indiánská řemesla od Marie Brahové)...

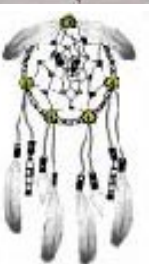
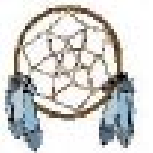
Příběhy o původu lapačů snů

Před dávnými časy pomohla Pavoučí žena Asibikáši vrátit lidem slunce gízis a začala se starat o všechny lidi jako o své děti. Protože však nestihla všechny pravidelně navštěvovat, začaly ženy vyrábět z vrbových proutků a rostlinných vláken magické kruhy se sítěmi pro nově narozené děti. Kruhový tvar představoval slunce na jeho každodenní pouti a síť měla za úkol zachytávat zlé sny, aby do mysli dětí směly vstoupit jen sny dobré. S prvními paprsky slunce zachycené zlé sny hynuly. Na počest Pavoučí ženy mívala síť často osm paprsků, neboť pavouk má osm nohou. Aby mohla být na více místech a lépe lidi chránit, přetělila se Pavoučí žena do pavouků. Proto se pavouků netřeba bát, naopak, je třeba je mít v úctě a chránit je, protože oni chrání nás... (zdroj: Lyn Dearborn)

Vedle lůžka jedné staré ženy začal jednou pavouk příst svou síť. Každý den jen stařenka pozorovala při práci, až jednou přišel její vnuk. Když zahlédl pavouka, chtěl jej zabít. Jeho babička mu v tom však zabránila. Když chlapec odešel, přišel pavouk k ženě a děkoval jí, že mu zachránila život. “Vím, že se již řadu dní díváš, jak pletu svou síť, a že mou práci obdivuješ. Protože jsi mi zachránila život, něco ti dám.” V té chvíli z mraků vyplul měsíc a ozářil stříbrnou pavoučí síť. “Vidíš, jak vytvářím svou síť? Dívej se a nauč se to. Taková síť chytá zlé sny. Otvory v síti projdou jen sny dobré. To je můj dar...” (zdroj: www.allsands.com/religious/nativeamerican_zed_gn.htm)

Struktura lapače snů

Obrázky stažené z internetu ukazují, že princip - kruhová obruč vyplétaná provázkem - zůstává většinou stejný (v některých částech Kanady a Severovýchodu USA se lze setkat i s kapkovitými lapači snů). Způsob vyplétání se liší, jeden z principů jsme použili při výrobě našich prvotin v rámci přípravy na předvánoční “pavoučí obrázky”, jiný, možná jednodušší, najdete v příloze. Jak ukazuje poslední obrázek vlevo, můžete narazit i na nepravidelně vypletený lapač snů. Nejvíce se výrobky od různých autorů liší výzdobou. Odžibvejové často doprostřed kruhu věšeli na prováček pírkó (soví pírkó jako symbol moudrosti a ženského principu, orlí pero jako symbol odvahy a mužského principu), aby měly dobré sny po čem sklouznout k hlavě majitele spícího pod lapačem snů. Často síť zdobili i perličkami, v některých případech se doprostřed umísťuje obrázek namalovaný na kůži. Velmi často se pod kruh věší další pera s perličkami nebo svazky přírodní vlny, střípačky apod., přičemž fantazií se samozřejmě meze nekladou... D.

PROGRAM DO LEDNA ROKU 2002

Změny programu vyhrazeny.

27. 11. - schůzka: výroba skládaných krabiček na dárky (s sebou zajímavé velké listy ze starých kalendářů)

Předvánoční rukodělky - jednodenní akce vždy min. 5 a max. 10 účastníků, přičemž přednostní možnost výběru bude odměnou za různá vítězství a za pravidelnou účast na ostatních akcích na podzim:

1. 12.* - pavoučí obrázky - s sebou papíry, pravítka a tužky, kladívko, 50 Kč

4. 12. - schůzka: visačky na dárky z rozfoukávaných obrázků

8. 12.* - ozdoby do vlasů šité, lepené, vyřezávané, s korálky - s sebou zbytky zajímavých látek, korálky, nůž, trosky starých sponek a ozdob, 50 Kč

11. 12. - schůzka: výroba lahviček s tajemným vnitřním životem - s sebou prázdné lahvičky zajímavých tvarů (třeba od kečupů apod.) i s víčky, nepoužitelné suché zbytky drobných věcí zajímavých tvarů a barev (staré koření, těstoviny, fazole apod.), nejlépe krátce přepečené v mikrovlnce, abychom z lahviček časem neměli líhně různých druhů hmyzu...

15. 12.* - košíky - s sebou načaté košíky, 50 Kč

18. 12. - schůzka: kmenová nadílka - s sebou podle možnosti pár kousků cukroví, příp. dárky pro kamarády, nejlépe NEŠKODNÉ ptákoviny nejrůznější povahy

28. 12.* - předsilvestrovská akce s oslavou Silvestra - vejšlap do okolí Brna, odpoledne oslava v klubovně včetně tradičního hádankového turnaje - s sebou nápady na různé hry, 50 Kč

* objednáni je snít na různé soutěže a hrátky, avšak vzhledem k přetrvávajícímu socialismu v horních vrstvách atmosféry se dodávka může poněkud opozdit...

??. **1. 02 - jednoděnka** - výprava na horolezeckou stěnu a do bazénu do Kuřimi - termín bude potvrzen teprve na základě domluvy.

8. - 10. 2. 02 - Seminář o výzkumu Yettiho

ŘEŠENÍ HÁDANEK

Nevěštlavu Vás opět všechny pozdravuje, v ústraní pracuje na vánočním překvapení pro Vás a posílá řešení hádanek z minula:

PTAČÍ ŘÍŠE: Moudivláčkovno hnízdo z orobincového chmýří bylo na olši a v dutině dubu hnízdil strakapoud.

TÁBOROVÉ HRÁTKY: Chrpy byly oblíbenou květinou družiny Vlaštovek, která si oblíbila vyšívání a odbíjenou a sídlila v zeleném týpí. Skládání mozaiky bylo koníčkem družiny Medvědů, kteří bydleli v červeném týpí, rádi hráli házenou a milovali kopretiny.

GEOLOGOVÉ NA CESTÁCH: 1. Francouz našel v pralese diamanty. 2. Australan našel opály v poušti. 3. Na mořském dně našel naftu Američan. 4. Zlato našel Angličan v říčním údolí. 5. Švéd objevil v horách železo.

Tak co, už víte bezpečně, jak na to? Až nám někdy na schůzce zbudě přes Vaše neustálé štěbetání trocha času, kouknem se na to trochu podrobněji.

TWISTER č. 10/ročník 01 - měsíčník kmene Ligy lesní moudrosti Nová země Brno (reg. č. 613, IČO 7090 6521), kontaktní adresa: Tomášková 7, 615 00 Brno, fax 05 4524 5842, mail senta@petrova.cz, www.volny.cz/novazeme, určený pro vnitřní potřebu kmene a informování osob kmene blízkých o jeho činnosti. Neprodejné. Vychází v nákladu 50 výtisků v elektronické i papírové formě **14. 11. 2001**. Odpovědný redaktor: Dagmar Petrová. Redakční skřítek: Nevěštlavu. Tiskové chyby a omyly vyhrazeny.